

<http://www.rfa.org/vietnamese/programs/LiteratureAndArts/paternal-affection-ml-06132014143948.html/VHNT06142014.mp3>

Tình phụ tử - Nhớ lại 1 Sinh Nhật năm nào ...

Ngày 27.01.2005... Tại sân bay Tân Sơn Nhất khoảng 7.30h sáng, một phái đoàn kỹ thuật gia của 1 công ty lớn nước ngoài, gồm 6 người vừa đáp máy bay của Singapore Airlines xuống Sài Gòn.

Họ gồm 2 người Mỹ, 2 người Đức, 1 người Hòa Lan. Một người Á Đông duy nhất đi theo đoàn, dáng dấp anh ta cũng cao lớn không thua gì các ông Tây kia, mắt đeo kính cận, tuổi tác tầm 25, nhưng xem già dặn và rất khó đoán anh ta thuộc người nước nào... Cả 6 người đều ăn mặc xuề xòa, quần jeans và áo sơ mi bỏ ngoài.

Ra đón phái đoàn có nhiều nhân viên thuộc công ty con tại Việt Nam. Họ ăn mặc thật trịnh trọng khác hẳn phái đoàn 6 người của công ty mẹ.

Dường như tính người Việt mình đa số trọng Tây, trọng da trắng, nên họ rất vồn vã với 5 ông Tây, và cũng chẳng để ý lắm đến anh chàng Á Đông lẻo đẻo theo sau. Chắc họ nghĩ anh này là 1 thông dịch viên gì đó, được theo đoàn vì là người Á Châu. Tất cả lên xe của công ty chạy về Hotel Novotel gần sân bay. Họ chọn nơi đây làm phòng họp, vì mai sáng phái đoàn lại phải bay sớm trở về Mỹ.

Khách Sạn Novotel - 8.30h

Tất cả nói bằng tiếng Anh trong cuộc họp và nội dung căng thẳng hơn dự định. Người ta cũng chẳng quan tâm đến anh chàng Á Đông này, vì anh chưa phát biểu câu nào, chỉ chăm chú nghe mọi người và ghi chép. Thịnh thoảng có ông Tây nào đó quay qua bàn tán gì đó với anh ta vài câu, và anh ta chỉ gật đầu nhẹ.

11h Cuộc họp sắp đến hồi kết, lãnh đạo của công ty con ở Việt Nam đứng lên hỏi:

- Chúng tôi hôm nay rất hân hoan được đón tiếp phái đoàn. Sau gần 3 tiếng làm việc, xin phái đoàn cho biết dự án chúng tôi trình bày hôm nay thì công ty có định thực hiện ở VN hay không? Và bao giờ chúng tôi biết để sửa soạn...

Lúc bấy giờ cả 5 ông Tây cười nhẹ và chỉ về phía anh chàng Á Đông và nói:

- Quyết định cho dự án có thực hiện hay không thì hỏi ông này nè. Ông ta được công ty cử làm lãnh đạo, điều hành tất cả công ty con trong vùng Đông Nam Á.

12h Giờ nghỉ trưa...

Không khí thay đổi 180 độ, 5 ông Tây đột ngột bị bỏ rơi, nhân viên người Việt chỉ còn

chăm chú vồn vã vào anh chàng Á Đông. Họ hỏi chuyện thì biết anh chàng này tên là T. và cũng là người Việt như họ. Họ không ngờ là T. còn trẻ quá mà được công ty tin cậy trao cho nhiệm vụ cao như vậy. Họ còn ngỡ hơn khi biết T. là thế hệ thứ 2 của người tỵ nạn Việt Nam. Mới 15 tuổi đã học xong Trung học, 19 tuổi tốt nghiệp Đại Học với số điểm cao nhất, 25 tuổi đã được cử đi làm việc ở nhiều quốc gia.

13h ... Anh T. kết thúc buổi họp 1 cách khiêm tốn:

- Cảm ơn sự đón tiếp chu đáo của các đồng nghiệp Việt Nam. Tôi thấy dự án này không đơn giản và nó đã lên đến gần trăm triệu USD, tôi phải xin thêm ý kiến của nhiều chuyên gia khác nhau, trước khi quyết định có để dự án này tại Việt Nam hoàn tất hay không. Quyết định sẽ trễ nhất là 2 tuần nữa, và tôi sẽ thông báo đến các bạn.

Anh T. bắt tay tạm biệt từng người và vội vàng chạy mau ra ngoài...

Vũng Tàu khoảng 16h chiều...

Trời còn rất nóng, rất khó chịu. Một căn phòng nhỏ trên đường Nguyễn An Ninh gần ngã tư giếng nước. Phòng chứa toàn sách vở ngổn ngang, bàn ghế chẳng có gì xa xỉ. Một ông già có lẽ chưa đến 60 cặm cụi sắp xếp lại các cuốn sách cho ngăn nắp. Ông mỉm cười khi cầm cuốn Album hình ảnh gia đình ông trên tay, cứ đến mỗi trang ông xem lại lẩm nhẩm vài tiếng, chen lẫn với tiếng thờ dài...

Có tiếng gõ cửa thật lớn, ông già hơi ngạc nhiên vì ông rất ít bạn bè đến thăm ông. Bạn bè thân thiết của ông hiện đang ở khắp nơi trên thế giới, nếu có về Việt Nam thăm ông đều báo trước cho ông biết...

Ông ra mở cửa và ngạc nhiên đến nghẹn ngào: "Trời ơi, con đây à"... T. ôm bố, nước mắt dàn dụa, bằng giọng nói tiếng Việt không thành thạo..."Bố ơi, con về thăm bố đây..!"

T. tên thật là Lâm Gia Thi, và ông bố chính là người đang ngồi viết những dòng chữ này...

Thi và bố gặp nhau đã nhiều lần, nhưng chưa lần nào ở Việt Nam và bất thành linh như lần này. Thi nhân cơ hội đi họp ở vùng Đông Nam Á về thăm bố và mang về cho bố đủ loại thuốc.

Bố dẫn Thi đi xem Vũng Tàu, đi mua sắm ở chợ Năm Tầng... Nét mặt Thi rạng rỡ, không còn căng thẳng như qua buổi họp, lúc nào đi bên bố cũng nhẹ nhõm ấm lòng cho bố.

Thi ơi, trong những đứa con của bố, có lẽ bố thương Thi nhất. Vì ngày Thi chào đời không có sự hiện diện của bố, con chào đời trong 1 trại tỵ nạn.

Tôi dẫn Thi ra biển, những cơn sóng vỗ về, tiếng sóng và gió biển dạt dào làm tôi nhớ 1 ngày nào đó năm 1980. Tôi chỉ cho Thi nơi mẹ cùng anh Huy xuống thuyền đi vượt biên. Lúc đó Thi còn là 1 thai nhi trong bụng mẹ... Cuộc đời là tử biệt sinh ly, có ai ngờ sau 25 năm Thi lại trở về đây và đang đứng lặng lẽ bên tôi...

Thi nhìn xa xăm ra khơi, nơi có những ánh đèn chớp tắt của người đi đánh cá đêm. Tôi bắt gặp những giọt nước mắt chảy trên má Thi mà thương con vô cùng.

Hai bố con ngồi với nhau trên bãi biển, chẳng để ý đến thời gian qua mau... Có lẽ buổi tối hôm đó là ngày sinh nhật đẹp nhất đời tôi, chỉ có 2 bố con ngồi cô đơn nghe sóng biển, nghe đời mình như những cơn mơ...

Năm giờ sáng tài xế đến Vũng Tàu để đón Thi trở lại Sài Gòn, Thi có kể cho tôi biết về dự án mà Thi có trách nhiệm. Và Thi đã quyết định làm việc tại Việt Nam 1 thời gian. Lý do duy nhất cho quyết định này là chỉ để được gần bố.

Thương con quá...!

Lâm Mạnh Di.